

straks vaagnet ved Lyden af Torbens Stemme, havde ogsaa en Tid siddet oprejst i Sengen og lyttet; men Ordene var løbet sammen for hende, og hun havde hurtigt opgivet at faa noget at vide om, hvad der foregik dernede i Stuen. Hun laa nu med en Haand over Panden og var til Gengæld anspændt opmærksom for, hvad der foregik inde i hende selv; og det forfærdede hende at mærke, at der ikke længer var mindste Rest af Kærlighed tilbage i hendes Hjerte. Torben Dihmer var bleven hende saa ligegyldig, som om hun aldrig havde kendt ham.

Havde der mon nogensinde eksisteret et Menneskevæsen af samme Slags som hun? Og hvordan var det i saa Fald gaaet det tilsidst?

Da hun nu hørte ham gaa, tænkte hun blot: »Nu veed han det altsaa!« — Hun rørte sig ikke, vendte bare Hovedet om efter Lyden og fulgte hans Skridt med en halvt skamfuld, halvt højtidelig Følelse af at følge sin døde Kærlighed til Jorden. Først i det Øjeblik, da de forsvandt — for bestandig forsvandt — løb hendes Hjerte fuldt; og hun sendte ham i Tankerne et taknemligt Farvel.

Pludselig gik det op for hende, at Moderen maatte have fulgt ham til Byen. Hun havde ikke hørt hende komme tilbage fra Havelaagen. Og da rejste hun sig op, strøg Haaret fra Panden og saa sig